

Högt svallande *Svensksundska* bölja,
Som friden tackar för sin palm!

Här, äfventyrligt stor, i djerfhet utan like,
Här *Nassau!* skrifver du för tidigt segrens lag;
För tidigt firar du din drottning's högtidsdag
Med offer, — Gud! af hvad? — vår konung och hans rike!
Men du ej häda skäll de Svenska åskors dån,
Förvägne *Salmoné*, som Jofurs makt förnärmar!
De viggas, dem du brottsligt härmar,
Förkrossa dig med rättvist hån *).

Men *Gustaf!* Du hör upp att krigarn's lagrar skära;
Du äger segrarn's rätt, du äger, obestridd,
Att skänka åt ditt land, ej nya öknars vidd,
Men lugn och sjelfbestånd, lycksalighet och ära.
I ro för grannars hot, som för parti's väld,
Är i din hjeltehand en aktad spira lemnad,
Nationen fri, och lagen hämnad,
Och friden värdigt återställd.

Allena med ditt folk du stridens tyngder burit;
Allena med ditt folk du tillslöt Jani port,
Och, färdig till förbund, se'n du dig fruktad gjort,
Bröt ädelt din oliv, der du din lager skurit.
Kom åter i vår famn! Vi skola glade gå
Att skatta böljans djup och klippans väggar bryta,
Och idoghetens kärftar knyta,
Och glädjens glömda lyror slå.

*) Se: Virg. Eneid. Bok. VI, v. 584.